

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] paa at administrere Loven efter dens oprindelige Formaal for at undgaa, at Besættelsesmagten, der naturligvis ikke kunde tiltræde, at Staten uddelte Belønninger vedrørende danske Søfolk, som sejlede i allieret Tjeneste, blev indblandet i Sagen og maaske derved samtidig fik Lejlighed til ogsaa at blande sig i andre Sager vedrørende Samfundets Hjælp til de søfarende og deres Familie; jeg tænker herved særlig paa den Laaneordning, der etableredes i 1940, og hvor der af Statskassen ydedes Laan til Sømandshustruer som Erstatning for Træksedler.

Spørgsmaalet om at yde en Hædersbevisning ogsaa i de Tilfælde, hvor Krigsbegivenhederne medførte Dødsfald eller Invaliditet blandt vore Søfolk ude i den frie Verden, blev dog ikke glemt, men kun sat i Bero, indtil vi atter blev Herre i vort eget Hus.

Ved det her foreliggende Lovforslag tages dette Spørgsmaal nu op igen.

Ved Hædersgaveloven af 1940 er det bestemt, at Handelsministeren efter Forhandling med Folketingets Finansudvalg fastsætter det Fartsomraade, inden for hvilket Bestemmelserne om Ydelse af Hædersgaver finder Anvendelse.

I Henhold til denne Bestemmelse blev Fartsomraadet oprindeligt fastsat som svarende til de Omraader, inden for hvilke der blev ydet de søfarende Krigstillæg i Henhold til de da gældende kollektive Overenskomster. Som Følge af Begivenhederne den 9. April 1940 maatte Fartsomraadet, ud fra et tilsvarende Hensyn til Besættelsesmagten, som jeg før omtalte, imidlertid ændres saaledes, at det kun kom til at omfatte Fart Øst for Linien Lindesnæs-Borkum.

Man kunde maaske nu spørge, hvorfor det da ikke vilde være lettere i Stedet for at fremsætte nyt Lovforslag da at anvende den Hjemmel, der saaledes er givet Handelsministeren i Forbindelse med Folketingets Finansudvalg til med tilbagevirkende Kraft at fastsætte, at det Fartsomraade, der i denne Forbindelse bør komme i Betragtning, skal omfatte alle de 7 Have. Hertil er imidlertid at sige, at det maaske er tvivlsomt, om 1940-Loven bør benyttes over for de Tilfælde, der nu ligger for, og hvor vi tænker paa de Søfolk, der har sat Livet til saa at sige i de Allieredes Kamp for Verdens, og dermed ogsaa Danmarks, Befrielse fra Nazivældet. I øvrigt kan man ved en ny Lov opnaa at faa givet Reglerne en saadan Udformning, at der bliver

Mulighed for den individuelle Behandling, som Sagerne nu kræver.

Jeg skal ikke gaa i Detailler med Hensyn til de to Lovforslags enkelte Paragrafer, men blot nævne følgende:

Principperne for Udbetaling af Hædersgaver og disses Størrelse er de samme som i 1940-Loven.

I Lovforslaget om visse Hædersgaver er der i § 3 indsat en Bestemmelse, der tager Hensyn til den Situation, at f. Eks. en Sømandsenke, der efter Lovforslagets Bestemmelser vilde være berettiget til at faa Hædersgaven, nu maatte være afgaaet ved Døden. De Beløb, som vilde tilkomme saadanne Enker, og som beregnes fra Tidspunktet for Sømandens Død, bør ikke falde i Arv efter almindelige Arveregler, fordi Hædersgaverne jo har en personlig Karakter. Paa den anden Side vil det ej heller være rigtigt, at Staten saa at sige tjener paa, at disse Hædersgaver først nu kan komme til Udbetaling. Det er derfor foreslaaet, at saadanne Beløb skal komme Sømandsstanden som saadan til gode ved at blive skænket til en velgørende Institution, der virker i Sømandsstandens almene Interesse.

I 1940-Lovens § 1, sidste Stykke, findes en Bestemmelse, hvorefter en Hædersgave til en invalid Sømand eller Fisker bortfalder, hvis Invaliditeten senere formindskes, saaledes at Erhvervsevnen ikke længere er forringet med Halvdelen. Denne Bestemmelse gav Anledning til nogen Kritik i sin Tid under Rigsdagens Behandling af Lovforslaget, idet det fra flere Sider blev fremhævet, at det ikke kunde være stemmende med Princippet om Hædersgave, at Gaven bortfaldt, fordi Manden blev lidt mindre Invalid, end han havde været paa det Tidspunkt, da Gaven blev tildelt ham. Naar denne Bestemmelse, der i sin Tid blev indsat efter Forslag fra Ulykkesforsikringen, der lagde Vægt paa, at man paa dette Omraade fulgte den samme Linie, som gælder med Hensyn til Ulykkesforsikringslovgivningen, trods Kritikken ikke blev fjernet, tror jeg at turde sige, at det væsentlig skyldes den Omstændighed, at man ikke fra Rigsdagens Side ønskede at sinke Lovens Gennemførelse paa Grund af denne Detaille. Ganske uanset, at der saa vidt Ministeriet bekendt kun er ganske faa Krigsinvaliditer blandt de søfarende, som har faaet Erhvervsevnen forringet med mere end Halvdelen, maa jeg imidlertid finde det naturligt, at denne Regel ændres, og jeg har derfor i § 4 foreslaaet, at Retten